

27A:1

En kommun har i avsaknad av stöd i taxan inte ansetts berättigad att ta ut anläggningsavgift för husvagnsplatser. – Brukningsavgift för husvagnsparkering skall enligt taxa utgå ”enligt särskild uppgörelse”. Den föreskriften om avtalsreglering har ansetts otillåten.

Makarna K. ägde sedan 1974 en fastighet i Malungs kommun, på vilken de driver Joängets Fjällgård. Fastigheten är belägen i Transtrands-fjällområdet och inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning. Den faktiska anslutningen, till vatten och avlopp, skedde omkring 1970. Anläggningsavgift för fastigheten har tidigare erlagts. På området finns, enligt byggnadsplan fastställd 1986, 49 husvagnsplatser.

Kommunen yrkade att Va-nämnden förpliktar makarna K. att utge tilläggsavgift (anläggningsavgift) med 80 584 kronor jämte ränta och att Va-nämnden fastställer att fastighetens brukningsavgift per år från och med den 1 september 1989 är 26 780 kronor.

Makarna K. bestred yrkandena.

Kommunen anförde: Tilläggsavgiften avser de 49 husvagnsplatserna. Avgiften baseras på ett förändrat användande av fastigheten. – Brukningsavgiften avser 103 enheter. Enligt taxan gäller avgiftsskyldighet inom verksamhetsområdet, till vilket ifrågavarande fastighet hör. Enligt § 5 mom 2 gäller för servicefastighet att anläggningsavgift uttages per tariffenhet. Detta gäller såväl enligt punkterna b som d. En serviceanläggning av den typ som erfordras på en husvagnsparkering innebär, vad gäller nyttjandetyp en kombination av dessa två. Bestämmelserna om tariffenhet återfinns under fritidstaxans regel om brukningsavgifter. Där anges i § 12 mom 2 punkt d avgift för husvagnsparkering enligt särskild uppgörelse. Till grund för detta ligger de särförhållanden som kan råda för en husvagnsuppställningsplats. För att beakta respektive anläggnings situation, har i taxan getts möjlighet därtill. Några skäl att tillämpa annan taxa än den gällande för husvagnsparkering, föreligger, enligt kommunens uppfattning, inte i detta fall.

Makarna K. anförde i huvudsak att kommunen, eftersom anläggningsavgift tidigare erlagts, inte har rätt att kräva ny avgift samt att fördelningen av avgifterna inte är rättvis.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 27 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar skall avgift till huvudman för sådan anläggning utgå enligt taxa som huvudmannen utformar i överensstämmelse med de grunder som anges i lagen.

Enligt § 5 mom 4 och 6 i kommunens va-taxa kan tilläggsavgift tas ut för om-, till- och nybyggnad och för utökad tomtyta. När det gäller en ”servicefastighet”, som det ostridigt är fråga om i det här fallet, anges beräkningsgrunderna för anläggningsavgiften i 2 mom samma paragraf. Förutom en grundavgift och viss minimiavgift kan anläggningsavgift beräknas för gästbäddar, våningsytor och vattenklosetter. Däremot innehåller taxan ingenting om att också husvagnplatser skulle kunna påverka anläggningsavgiftens storlek.

Den yrkade tilläggsavgiften saknar alltså taxemässigt stöd. Yrkandet skall redan av detta skäl lämnas utan bifall.

Av § 12 i taxan framgår att bruksavgift för husvagnsparkering skall utgå enligt särskild uppgörelse. Någon sådan uppgörelse har emellertid inte träffats med makarna K. Förutnämnda bestämmelse i va-lagen att avgift skall utgå enligt taxa torde dessutom i ett fall som det här förutsätta att bruksavgiften eller åtminstone dess beräkningsgrunder tydligt anges i själva taxan. Skäl varför avgiften för just husvagnsparkeringar skulle undantas för särskild avtalsreglering har inte visats föreligga. Kommunens ståndpunkt i målet att avgiften för sådana parkeringar generellt skall bestämmas till visst belopp per uppställningsplats pekar inte på något behov av avtalsreglering. Kommunen bör utan svårighet kunna ange i taxan vad som skall gälla.

Med hänsyn till det nu anförda finner Va-nämnden inte heller kommunens fastställelseyrkande kunna vinna bifall.

Va-nämnden lämnade kommunens talan utan bifall.

Beslut: 1990-03-20, BVa 13

Mål nr: Va 541/89.